

15 OCTOBER 1928

No. 20

33e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Gij dwaas, die zeggen zal: een Bijbel, wij hebben eenen Bijbel en wij hebben geen enen Bijbel meer noodig. Hadt gij eenen Bijbel verkregen, indien het niet ware door de Joden? Weet gij niet, dat er meer natiën zijn dan eene?

Boek van Mormon, 2 Nephi 29 : 6 en 7.

SCHIJN EN WEZEN.

Door JOHN P. LILLYWHITE.

In een plantsoen voor het station te Zutphen staat een kolosale, in steen gehouwen figuur in geknielde houding. Een enorme schaal rust op zijn schouders. Met zijn groot, gebogen hoofd, zijn verwrongen gelaatstrekken, en zijn als koorden gespannen spieren schijnt hij het vreeselijk gewicht eener gansche wereld op zijn rug te dragen.

Terwijl ik naar dit beeld stond te kijken, dacht ik: Net als vele menschen, die ik ken. Het is slechts een holle schijnvertooning. Hij heeft slechts de houding van een reus. Hij vertoont slechts den schijn van inspanning — niet haar werkelijkheid. Hij is daar neergezet toen de wereld klaar was; men kan hem verwijderen zonder 's werelds normalen loop in gevaar te brengen, of ook maar het geringste schrammetje na te laten. Hij draagt even veel werkelijke verantwoordelijkheid als de eerste de beste vlieg, die een oogenblikje op de schaal op zijn rug komt zitten.

Er zijn heden duizenden van zulke gemaakte figuren in de wereld der levende stervelingen. Het zijn de mannen en vrouwen „wier kwaliteiten in onsen worden gemeten, doch wier pretenties bij tonnen in het rond klinken”.

Af en toe treffen we iemand aan, die zoo verbazend onder het gewicht van zijn eigen „Ik” gebukt gaat, dat naar zijn meening de zon, maan en sterren van werkelijk persoonlijk belang door hem verduisterd worden en de overige menschheid in het slijk der absolute onbetekenendheid wegzinkt.

Hij is degeen, die zich in den prinselijken mantel zijner eigenliefde hult, en zich benevelt met het geloof, dat hij verre boven alle anderen uitsteekt, dat het oog der wereld steeds op hem gericht is en dat hij alleen alles klaarspeelt. Als eens Narcissus wordt hij verliefd op zijn eigen beeld en denkt hij, dat hij een monopolie heeft op groote daden in de wereld. Zijn bedrieglijke waan stijgt omhoog als de rook eener brandende oliebron, die de zuivere lucht verdrijft en aan het oog onttrekt.

„Ik”, och, wat hechten wij veel waarde aan die twee lettertjes! „Ik”, is dit in het algemeen niet het allerbelangrijkste, meest beteekenisvolle woord in het leven? Neen, niet alleen woord, maar ook gedachte? Het overheerscht alles, het tracht iedereen te overheerschen: wat *ik* wil, wat *ik* moet, wensch of denk. Het drukt in twee letters uit, wat vaak in vier letters geschreven staat en in hoofdzaak ons leven regeert — zelf. Wat is het moeilijk om zichzelf weg te cijferen; zelfs zij, die vechten en strijden, komen soms niet tot de ontdekking, dat het eigen-ik de grondslag vormt en werkelijk de grondtoon is van veel waarnaar zij streven.

Als wij eens onze dagelijksche verrichtingen gingen beschouwen en elk deel ervan ontleden, zouden wij dan niet ontdekken hoe gestadig het eigen-ik zich vertoont? Wij mopperen en klagen over kleine moeilijkheden, „de dingen gaan niet zooals *ik* het wil of het bedoeld had. „Wij voelen ons gekrenkt over een kleine onachtzaamheid en een denkbeeldig gebrek aan waardeering, omdat de menschen niet beseffen „hoeveel *ik* deed” en „welke moeite *ik* mij getroost heb om dit of dat te doen.” Ga eens al deze verdrietelikheden ontleden en gij zult de wortel vinden liggen in het „Ik” of „Mij”. Eigenliefde, zelfgevoel, eigenwaan, eigenlof, dit zijn de vuile strepen op de ruiten van de ziel, die het licht tegenhouden en maken dat wij de bekwaamheden en deugden in de karakters van anderen niet zien en niet erkennen. Daarom onderschatten wij ze. Als de glazen der ziel vuil en vol strepen zijn, bedekt met stoffen, die er niet op hooren, en wij erdoor zien, dan ziet de gansche buitenwereld er onzindelijk uit. Het is altijd de oude geschiedenis van splinter en balk. Het oog kan niet duidelijk waarnemen, wanneer er een balk in zit, en de eenigste manier om goed te kunnen zien is door onze ruiten te wasschen met de zeep, die eigenliefde verdrijft, en door ze te drogen met het zeem van nederigheid en zelfverloochening. Met andere woorden, wij moeten den nagel der zelfverloochening met kracht door het eigen-ik drijven, zoodat wij minder eigendunkelijk worden en niet denken dat wij alléén iets tot stand kunnen brengen, maar dat anderen het ook kunnen, even goed en mogelijk nog wel beter. Geef tenminste een ander een kans en geef hem de eer voor hetgeen hij verricht. Laat den andere het eerst voor onzen lof in aanmerking komen wanneer wij ons verplicht achten om te prijzen.

Wij moeten niet alleen het eigen-ik in de *grootte* dingen willen dooden. Dit is vaak gemakkelijker dan het te dooden in de dagelijksche wrijvingen, die zich thuis voordoen en die om „toegeven” vragen.

Het is met de kleine moeilijkheden als met de oude zegswijze: „Pas op de dubbeltjes en de daalders passen op zichzelf”. Als wij onszelf in de kleine dingen overwinnen, volgen de *grootte* gemakkelijk. Onze dagelijksche strijd moet ten doel hebben om het eigen-ik weg te schrappen, om niet voor zichzelf alleen te leven, ja, niet aan zichzelf te denken.

Denk aan het kruis van den Meester, het zal u helpen om uw eigen-ik op den achtergrond te stellen. Het kruis leert ons, hoe de Zaligmaker Zichzelve wegcijferde en de grootst mogelijke opoffering maakte — voor ons.

Het lijdt geen twijfel of zelfzucht en bedrog liggen ten grondslag aan alle ondeugden. Zij treden op in allerlei gedaanten, nu eens geraffineerd en onder den mantel van onzuiver gevoel, dan weer brutaal, openlijk en onbeschaamd. In elk hart is een besliste neiging om voor zichzelf zooveel mogelijk te verwerven, zonder eenig gevoel voor de behoeften en wenschen van anderen.

Konden wij slechts onszelf vergeten in het dienen van anderen en hun nooden het voorwerp onzer eerste gedachten maken, niet alleen waar het geldt voorname nooden, doch ook in de dagelijksche kleinigheden, die zich in ons leven voordoen. „Als ik slechts het eigen-ik terug kan drijven en het zetten waar het behoort te zijn, dan zouden anderen zonder de minste moeite hun plaats vinden”. Als men maar kon! Maar och, wat is het moeilijk om het „ik” op 's levens achtergrond te krijgen! Het is een dagelijksch kruis, dat bevochten moet worden, dit eigen-ik; maar kruisen zijn ons dagelijksch brood; het leven is een tijd van verzoeking en beproeving, en het eigen-ik is een der grootste verzoeking. Uit eigenliefde spruiten welhaast alle andere zonden voort. Om die reden moeten wij ernaar streven om ze te dooden, en ons elken dag met de olie van nederigheid en zelfverloochening zalven.

Laat Wezen de plaats van Schijn innemen. In alles wat wij doen. Wezen is altijd beter dan Schijn. Schijn is namaak, voorwendsel, het kale onechte in het leven; Wezen is de werkelijkheid, het zuivere goud, het leven en het licht van het karakter, het goddelijk werk der volmaking en de zegen voor 's menschen welzijn.

SCHIJN

en

WEZEN

Sta eens terzij' en schouw
uzelven aan,
Denk aan uzelf als „hij” in
plaats van „ik”,

Wees wat gij schijnt, wees
eerlijk steeds;
Houdt d'aarde vóór het god'lijk
licht.

Zie scherp; vind fout, vergeet	Wees wat gij bidt om eens te
dat u het bent,	zijn,
En zorg dan dat uw oordeel	Besteed elk uur met waarde-
zuiver is.	daân;
Sta vóór uzelf en zie uzelf in 't	Buit uit den tijd, die
oog —	henensnelt.
Sta eens terzij' en schouw	„Het leven dat op dit eens
uzelfen aan,	volgt;
De fout eens anders zal dan	Is de rijpe vrucht van 't leven
kleiner zien.	hier.”
Dan groeit de liefde tot een	
sterken band,	
Als u met „hem” als maat in	
plaats van „ik”,	
Terzijde staat en schouwt	
uzelfen aan.	

„Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, die in de hemelen is, volmaakt is”.

DE EERSTE O. O. V.-CONFERENTIE.

In één woord: inspireerend.

Een der leiders van Christus' Kerk in deze laatste dagen heeft eens gezegd, dat de onderlinge ontwikkelingsarbeid in die Kerk omvat de opleiding van personen van 12 tot 120 jaar. Dit werd zeer duidelijk gedemonstreerd op de eerste O(nderlinge) O(ntwikkelings) V(ereeniging)-conferentie in de Nederlandsche Zending, die op den 21-sten, 22-sten en 23-sten September j.l. te Rotterdam gehouden werd. Groote scharen leden, vrienden, en belangstellenden van elken leeftijd hebben n.l. in volle zalen de ontwikkeling, het belang, het doel en de kracht van de O. O. V. hooren uiteenzetten.

Het is ons, gezien de beperkte ruimte in de „Ster”, onmogelijk om een omstandig verslag te geven van al het gesprokene, en dus evenmin een volledige uiteenzetting van het doel en de werkwijze der O. O. V. Wij zullen moeten volstaan met enkele punten, genomen uit de vele belangrijke redevoeringen.

Op genoemden Vrijdag dan hebben enkele ambtenaren en ambtenaressen, uit verschillende steden in het Rotterdamsche district bijeengeroepen, in afzonderlijke klassen waardevolle aanwijzingen ontvangen van o.a. President John P. en Zuster L. D. Lillywhite.

Nadat op den volgende Zaterdagavond alle aanwezigen (zoo-wat 450 in getal) het lied „Wij zijn trouwe werkers” gezongen hadden, en Ouderling C. Henrie 's Heeren leiding had afgesmeekt, volgde een korte inleiding door zendingspresident J. P. Lillywhite.

Het O. O. V.-werk heeft ten doel om in de allereerste plaats de jonge menschen hoogerop te leiden, langs de lijnen van het Evangelie van den Meester. Zij worden voor toekomstige verantwoordelijkheden klaargemaakt.

Het bevorderen tot de verschillende rangen in het Bijenkorfwerk, door Zuster Lillywhite, als gemachtigde van het Algemeen Bestuur der O. O. V., volgde. Hierop hebben Dordtsche bijenkorfmeisjes in een goed voorgedragen één-acter, genaamd „De triomf van het bijenkorfwerk” het meergenoemde doel dezer arbeid verklaard. Dan kwamen de Haagsche meisjes aan de beurt, met een fraai uitgevoerd nummer „Onze vlag”. Zooals de leidster opmerkte: „een omlijsting van wijlen Zr. Rika Strang's opstel”. De Haagsche meisjes hebben hiermede aan haar stille medewerkster een treffende hulde gebracht.

Rotterdamsche padvinders bewezen op kranige wijze de waarde van padvinderswerk, in een tooneeltje, waarin het bijbrengen van een drenkeling getoond werd.

Met „Onze O. O. V.” hebben nijvere Rotterdamsche bijen ons doen genieten van veel wat oogen en ooren streelen kan. De aankleding van dit stuk was zeer fraai en verried de uiterste zorg.

Als laatste nummer van dit aanschouwelijk programma van dien avond kregen wij een in-scène-gezette geschiedenis uit het Boek van Mormon, „Het Antwoord” geheeten. Hierin wordt het verhaal van Christus' geboortenacht behandeld, als op het Amerikaansche vasteland het lang-verbeide teeken van de ster zichtbaar werd. Wij zijn den medespelenden, Zr. L. D. Lillywhite en de Ouderlingen Th. Sipkema, J. V. McGrath en J. D. Lillywhite, dankbaar voor hetgeen zij ons in dit stuk gegeven hebben.

Nadat leden der O. O. V. „De Taps” gezongen hadden, zond Br. M. van Gelderen een dankgebed op.

Met „Dank zij God voor 't lichtherstel” ving Zondagmorgen om tien uur de vergadering onder leiding van Ouderling W. M. Chipman aan. Br. J. Roelfsema heeft gebeden, waarna het Rotterdamsche zangkoor „Abide with me” ten gehoor bracht. In zijn korte inleiding legde Zendingspresident J. P. Lillywhite er den nadruk op, dat ons O. O. V.-werk zich niet tot leden dezer kerk beperkt, doch een zending tot de geheele wereld omvat, wijl dit Evangelie aan alle menschen gepredikt moet worden. Vooral jonge buitenstaanders worden uitgenoodigd om door middel van de O. O. V. met onze boodschap bekend te raken.

De vraag „Waarom eene O. O. V.-conferentie” werd door Br. M. Lazarom (uit Den Haag) besproken. Kennis, die zoo noodig is in den strijd des geloofs, wordt in deze conferentie opgedaan. Door kennis uit de beste boeken te halen krijgt de mensch een ruimeren blik op de levensvraagstukken en vindt hij allengs de middelen om het verkeerde in de wereld te bestrijden.

M(inuut)-mannen van Rotterdam zongen ons vervolgens „Het

doelwit der M-mannen" toe, gevolgd door twee toespraken van de Brs. W. Riet en W. van Gelderen (beiden uit Rotterdam), die elk een uiteenzetting van resp. werk en doel dezer organisatie gaven, waaruit wij het volgende aanstippen: De M-mannen willen ten allen tijde klaar staan om dienstbaar te zijn, zij laten geen gelegenheid voorbijgaan om hun intelligentie te vergrooten, zij willen vele, door de Kerk uitgegeven boeken, bestudeeren, God's bedehuis heilig houden en hun kerkelijke plichten en werkzaamheden stipt vervullen. Zij beseffen, dat zalig worden zonder een kennis van de zaligmakende waarheden onmogelijk is.

Nadat men geluisterd had naar een mannen-quartet, getiteld: „When the little ones say good night”, kreeg Br. de Lange (uit Dordrecht) het woord over „De waarde der O. O. V.” Kennis van Godes wil kunnen de jongelui grootendeels in de O. O. V. opdoen. Hierin ligt de waarde van deze vereeniging. De O. O. V. vornt de jonge mannen en vrouwen tot God-dienende zielen, die de tweede komst van Christus met verlangen tegemoet zien..

Zr. N. van Leeuwen (Den Haag), sprekende over de taak van ouders en opvoeders in verband met den groei der O. O. V., wees er op, dat elk lid der kerk verplicht is om de ambtenaren te steunen. Elke gedachte, woord en daad bepaalt de plaats, die wij in de toekomst zullen innemen.

Ouderling J. V. McGrath, President van het Rotterdamsche district, gaf de vermaning: zijt daders des woords, en niet alleen hoorders! Volgens 1 Cor. 12 moet elkeen een aandeel in het werk der vooruitgang hebben. Mislukking wordt veroorzaakt doordat sommigen niet weten wát zij doen moeten, of ook doordat zij hun werk niet doen, wél wetende wát zij te doen hebben. Organisatie hebben wij in top-vorm, nu rest ons de opdracht om voor de

broodnoodige samenwerking

zorg te dragen. Spr. sloot met een aansporing tot eenheid en samenwerking in het verbreiden van de waarheid.

Na „O, laat mij zijn in Zion's dalen” door het Rotterdamsche zangkoor eindigde Zuster K. Hoekstra met dankzegging.

Met een lofzang, „Mijn hoogste goed” geheeten, zette men de Zondagniddagvergadering in. Ouderling H. Schotel opende met gebed. Het Haagsche zangkoor zong „O, Love Divine”.

Br. F. K. Kien (Rotterdam) gaf een duidelijk overzicht van de werkzaamheden en het nut, verbonden aan de padvinderij. Zij geeft lichaamsontwikkeling, wekt energie, ontwikkelt het karakter en maakt van de jongens goede burgers. Ook de natuurstudie kan den jongen menschen tot veel heil zijn. Het is noodig om den jongens op hun vragen geen verkeerde antwoorden te geven.

Volgens Zr. Martha Riet (Rotterdam) is de inspiratie van het bijenkorfwerk de z. g. Geest van den Korf, die aandrijft tot geloof

oefenen, kennis zoeken, over gezondheid waken, het vrouwzijn eeren, enz. In kleeding en uitingen, zoowel in de kerk als in de maatschappij, moet het vrouwzijn geëerd worden. Kweekt aan: waarheidsliefde!

Toen volgde Zuster T. Hartman (Den Haag), die allereerst de vraag: „Waarom bijenkorfwerk?” beantwoordde. Het bijenkorfwerk is er om ware vrouwen te vormen. De ware vrouw zou geestelijk, huishoudelijk en lichamelijk ontwikkeld moeten zijn. Vervolgens zocht spr. het verband tusschen bijenkorfwerk en godsdienst, waaraan zij enkele opmerkingen omtrent het wezen van den waren godsdienst vastknoopte. De religie eischt de gansche mensch, die door geloof eenswillend met God is geworden. Wij verheerlijken geen ongerijmdheden, doch aanvaarden de werkelijkheid. De ware godsdienst kweekt gevoel voor dienstbaarheid, het bijenkorfwerk doet hetzelfde. Hierin heeft spr. het verband tusschen bijenkorfwerk en godsdienst gevonden.

Na een welluidend cello en piano-duet door twee bereidwillige medewerkers uit Den Haag, kreeg Br. Th. J. van den Berghe (Rotterdam) het woord. Deze schetste de stapsgewijze groei, die het M-mannen werk in Rotterdam heeft doorgemaakt en vulde dit aan door zijn getuigenis in inspireerende woorden te geven.

Ouderling J. D. Lillywhite betoogde dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen haar belijders een kans op verbetering op velerlei terrein aanbiedt. Karakter, leven, zaligheid, leiderschap, moederschap, ontwikkeling: al deze hangen ten nauwste met den O. O. V.-arbeid samen. Spr. legde nogmaals den nadruk op het noodzakelijke van werkzaamheid en illustreerde dit punt met een leerzame geschiedenis.

Het Haagsche koor zong „Hij, die mijn ziele mint” en Ouderling R. W. Farnsworth dankte den Heere voor het genotene.

's Avonds deden de vereenigde Rotterdamsche en Haagsche koren een heerlijk lied door de volle zaal schallen. „Come, let us sing unto the Lord” heette het. Bij Zuster L. de Gast berustte de orgelbegeleiding. Ouderling G. van der Waard bad den Allerhoogste om Zijn leiding. Opnieuw kweten de vereenigde koren zich van haar taak. Met „Gospel Restoration” hebben zij ons hart veroverd!

Ouderling W. M. Chipman, opziener der O. O. V. in Nederland, besprak de leuze voor het jaar 1928-'29. „Wij eerbiedigen de wet, de menschen die haar betrachten en de ambtenaren, die haar handhaven”. Het verblijdde spr. om te arbeiden onder een volk, dat tientallen jaren achtereen voor godsdienstvrijheid heeft gestreden, die tenslotte verworven is en nu gewaarborgd wordt door de Nederlandsche wet. Op spr.s verzoek stond de gansche vergadering op en herhaalde zij eenparig de leuze. De Heiligen der Laatste Dagen achten zich verplicht de landswetten te eerbiedigen.

Ouderling Th. Sipkema was de volgende spreker. Eeuwigblij-

vende, goddelijke vreugde is de hoogste belooning en het hoogste doel in het leven. Wij hebben moed gekregen om Christus' geboden te bewaren, door Zijn Geest, die verbonden is aan het geloof. Spr. wijst op het tabaks- en alcoholgebruik en doet in trefende woorden de onzinnigheid daarvan gevoelen. Hij eindigt met een vonkelende getuigenis.

De zusters T. Hartman en K. Schoenmaker zongen in het Duitsch „Ich harrete den Herrn”.

Als laatste spreker heeft Zendingpresident John P. Lillywhite een overzicht van de conferentie gegeven en nogmaals beklemtoond dat dit O. O. V.-werk open staat voor alle buitenstaanders, die er belang in stellen. Het doel der organisatie is om de jongelui te ontwikkelen langs vele goede en nuttige lijnen. De hoofdzakelijk blijft niettemin dat hun geleerd wordt om God te dienen op een Hem aangename wijze. Er is in Nederland nijpend gebrek aan jongelieden-organisaties van hetzelfde karakter en met dezelfde uitmuntende leiding als de „Mormoonsche” O. O. V.! Het Evangelie biedt ons de gelegenheid om deel te nemen aan hetgeen God doet.

Wanneer wij de (nog onvolmaakte) wetten van het land gehoorzamen, zullen wij allengs de wetten des Hemels toenaderen. Deze laatste zijn de eenigste volmaakte wetten. Strijdt voor recht, doch nooit door de wetten des lands te breken. Tot slot sprak te president nog enkele hartelijke woorden van dank aan allen die zoo ijverig meegewerkt hebben tot het glorierijk welslagen dezer conferentie.

Koren en vergaderden zongen gezamenlijk het „Hozanna Loflied” en „Gods Geest brandt in 't harte”, waarna Ouderling S. Vuijk eindigde met dankzegging.

DAAR WAS EENS.....

9. *De Pionier.*

Hij hieuw een spoor, het duurde jaren,
 Door bosschen, onbekend voordien;
 Duidde met opgehoopte steenen
 Een bergweg uit voor and're liên.
 Voor and're liên, die na hem kwamen
 Langs 't pad dat hij daar achterliet.
 Zij noemden 't spoor naar iemand anders;
 Den pionier — men kende 'm niet!
 Doch heet zijn spoor naar iemand anders,
 Wat deert het hem? In zijn gemoed
 Is vreugde omdat zijn voetpad daar is,
 En vrede, want zijn pad is goed.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: H. SCHOTEL

VERANDERING IN DE REDACTIE.

In dit nummer van de „Ster” verschijnt er een nieuwe naam achter het woord: assistent-redacteur. Ouderling H. Schotel is namelijk aangewezen om van nu af de taak van assistent-redacteur van de „Ster” te vervullen.

Ouderling Th. Siphkema, die voor ruim veertien maanden onder leiding van den Zendingspresident de redactie van dit tijdschrift heeft gevoerd, is eervol van die taak ontheven en is voornemens om in het laatst van deze maand weer naar Zion terug te keeren.

In 1921 trad Ouderling Siphkema in Amsterdam toe tot de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, waarop hij uit vrije beweging in 1923 de groote reis over den oceaan en Noord-Amerika's vlakten naar Utah, aanving. Tijdens zijn verblijf in dat land geraakte hij door en door bekend met leer en levenswijze van de Heiligen der Laatste Dagen, zoodat langzamerhand zijn getuigenis van waarde en waarheid van het „Mormonisme” groeide, en tegelijkertijd een verlangen om naar Holland terug te gaan en aan zijn vroegere landgenooten het zuivere Evangelie van den Meester te verkondigen. Na drie en een half jaar zuinig sparen kwam de roeping van den Profet: Ouderling Th. Siphkema werd gevraagd om in zijn oud vaderland een zending te vervullen.

Zoowat twee jaar geleden kwam hij in Rotterdam aan, met blijdschap ontvangen door vader, moeder, broer en zusters. Na in Rotterdam en Den Haag als zendeling gearbeid te hebben, werd hij door den Zendingspresident naar het hoofdkantoor geroepen, alwaar hij als steeds een grooten ijver aan den dag legde.

Wij willen in het bijzonder onze waardeering uitspreken voor Ouderling Siphkema's werk als assistent-redacteur van dit tijdschrift. De „Ster” was immer keurig verzorgd en werd stipt op tijd door hem verzonden. De inhoud was altijd in hooge mate opbouwend en waard om door elk Nederlander gelezen te worden.

Wij vragen den Almachtige om dezen werker te zegenen op zijn aanstaande reis en verderen levensweg, zooals Hij altijd Zijn nederige zendingen gezegend en behoed heeft.

Ouderling Th. Siphkema's opvolger is van plan om naar zijn beste kunnen aan het succes van de „Ster” te werken en vertrouwt tevens op den welwillenden steun, die een goede zaak als het verbreiden der Waarheid van rechtswege toekomt.

DE REDACTIE

LEUGENAAR EN MOORDENAAR. *)

Van den beginne.

De Schriften zijn alle even bepaald in de verklaring dat er zoowel persoonlijke Goden als duivels bestaan. Van de eerste kennen wij er drie: De Heilige Drie-eenheid, omvattende God, den Eeuwigen Vader, God den Zoon, die onze Heer en Zaligmaker Jezus Christus is, en God den Heiligen Geest. Deze drie zelfstandige Persoonlijkheden vormen den presideierenden raad, welke de opperste macht en autoriteit heeft door het geheele heelal heen en zij zijn tezamen bekend als de Godheid.

De duivels zijn vele in getal, en hun aanvoerder is Satan, die, ofschoon zonder lichaam, evenzeer een persoonlijk wezen is als een van ons. Hij is de persoon, die in de wereld van ons voorbestaan den verheven titel van Lucifer droeg, de zoon van den morgen, die met zijn opstandige horden werd uitgeworpen, vóór de aarde was bevolkt (Zie Openbaring 12 : 7—9, ook Leer en Verbonden 29 : 36—38, en 76 : 25—27, en Jesaja 14 : 12—15).

Op het beste gezag, dat van den Heer Jezus Christus, leeren wij iets van het karakter van dezen gevallen zoon van den morgen, den tegenstander der gerechtigheid en den vijand van God en mensch. Het valsche geloof en de verkeerde praktijken van zekere onbekeerde Joden sterk afkeurende, sprak Christus in deze bepaalde en krachtige bewoordingen:

„Gij zijt uit den vader den duivel, en wilt de begeerten uws vaders doen, die was een menschenmoorder van den beginne, en is in de waarheid niet staande gebleven, want geene waarheid is in hem. Wanneer hij de leugen spreekt, zoo spreekt hij uit zijn eigen, want hij is een leugenaar, en de vader der leugen. Maar Mij, omdat Ik u de waarheid zeg, gelooft gij niet”. (Joh. 8 : 44—45.)

Een leugenaar en een moordenaar van den beginne! Hij was het, die de moeder van ons geslacht misleidde, en wel door de gevaarlijkste van alle valscheden: de halve waarheid, in het gebruiken waarvan hij zijns gelijke niet heeft.

Hij was het, die het verschrikkelijke geheim van het moorden aan den broeder-moordenaar Kaïn leerde, met aan den engel zijner schandelijke verleiding als lokaas de leugen, dat, door zijn broeder te verslaan, Kaïn in het bezit zou komen van Abel's kudden en bovendien nog veel winst zou behalen (Zie Paarl van Groote Waarde, pag. 22 en 23.)

Hij was het die Israel bedroog, door hen ertoe te brengen in opstand te komen tegen de goddelijk-geleide volksregeering, onder welke zij voorspoedig waren geweest, en om een koning te roepen. Onder koninklijk bestuur werd de natie in dienstbaarheid en duisternis gebracht.

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklass.

In den beginne werden hij en zijn engelen „op de aarde geworpen“, en sindsdien zijn zij daar, de wereld doorgaande, diegenen zoekende die zij kunnen bedriegen.

Hij is de aanstichter van sophisterij en verlagend ongelooft, en van de verwarde massa wijsbegeerte en zoogenaamde wetenschap, welke de menschen ertoe brengen aan Gods Woord te twijfelen, die de Schriften duister maken door ijdele hersenschimmen en verklaringen van eigen maaksel, en het verstand benevelen met het gif der menschelijke uitdenksels, welke de plaats innemen van geopenbaarde waarheid.

Hij is bedreven in het mengen van waarheid en verdichtsel, met juist genoeg van het eene om een gevaarlijk vertrouwen in te boezemen en van het andere om de dosis giftig te maken.

Hoedt u voor zijn voorschriften, zijn drankjes en zijn medicamenten. Bedenkt dat water kristalhelder kan zijn en toch het doodelijkst gif in oplossing kan hebben. Hij is het die de volken, stammen en rassen heeft misleid tot slaafsche onderwerping aan zelf-verkozen heerschers en van de massa slaven van autocraten heeft gemaakt, zonder dat zij hunne rechten als vrije menschen laten gelden en handhaven, hoe groot de inspanning en de offers ook zijn.

Hij is het die de menschen aan zijn wil zoekt te onderwerpen, ten einde hun vermogen om vrij te handelen en te kiezen, te vernietigen en hen te verleiden hun recht op vrijheid te verkwanselen voor de ziekmakende bete ener tijdelijke welvaart.

Hij is het die de menschen tot de onschriftuurlijke opvatting heeft verlokt dat er vele en verschillende wegen zijn, langs welke de zaligheid te verkrijgen is, behalve de eene en eenige, door den Verlosser der zielen ons gegeven. Hij is de aarts-bedrieger, de meester-sophist, de allereerste huichelaar, de koning der veinzaards.

Aangaande het plan van den duivel om de rechten van den mensch te vernietigen en degenen die dit plan ondersteunen, schreef Moroni, de laatste der Nephitische profeten:

„Wie haar ook opbouwt, zoekt de vrijheid van alle landen, natiën en volken te vernietigen; en zij brengt de verwoesting van het gansche volk; want zij is opgebouwd door den duivel, die de vader aller leugen is; dezelfde leugenaar, die onze eerste ouders verleid heeft, zelfs die leugenaar, die den mensch heeft doen moorden van den beginne af; die de harten der menschen verhard heeft, zoodat zij de profeten vermoord en gesteenigd en hen uitgeworpen hebben van den beginne af. (Boek van Mormon, Ether 8 : 25.)

Ofschoon Satan's macht groot is, toch kan men zich daaruit bevrijden door onderwerping aan het Evangelie van Jezus Christus, bij Wiens komst, welke nabij is, het beloofde duizendjarig vrederijk zal worden ingewijd. Een verheugend verschijnsel zal dan zijn dat de duivel geen macht meer zal hebben de zielen der

menschen aan zich te onderwerpen en „dat hij de volken niet meer verleiden zal, totdat de duizend jaren zouden geëindigd zijn”. (Openb. 20 : 3.)

Uit „Vitality of Mormonism”, door J. E. Talmage. Vertaald door A. J.

PRESIDENT JOHN TAYLOR.

(Les voor de Zondagsschool — Eerste Middelbare Afdeling.)

John Taylor, de derde President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, was de zoon van James en Agnes Taylor en werd op den 1en November 1808 te Milnthorpe, Westmoreland graafschap, Engeland geboren. Zijn ouders bezaten een kleine hoeve in het dorpje Hale, in genoemd graafschap. Zij waren leden van de Kerk van Engeland en hij werd in de leer dier kerk opgevoed tot ongeveer zijn vijftiende jaar. Toen sloot hij zich aan bij de Methodisten en werd hij spoedig daarop tot plaatselijk predikant aangesteld, welke positie hij bekleedde tot hij in 1828 of '29 Engeland verliet. Zijn overige familie was reeds twee jaren tevoren naar de omstreken van Toronto in Opper-Canada vertrokken. Na een kort verblijf in New York, Brooklyn en Albany bezocht hij zijn ouders in Canada en vestigde zich in Toronto. Hier huwde hij Mej. Leonora Cannon, dochter van Kapitein Cannon, die evenals hij lid was van de Methodistische Vereeniging, waarvan John Taylor bij aankomst in Toronto lid was geworden. Hij vereenigde zich met enkele oprechte, goed ontwikkelde mannen, teneinde de Schriften te onderzoeken. In den loop van hun onderzoek werden zij overtuigd van vele belangrijke waarheden, als daar zijn: de vergadering van Israel, de herstelling der tien stammen, en de persoonlijke regeering van Christus op aarde. Zij geloofden eveneens in de noodzakelijkheid van openbaring, van mannen, die zooals het vroeger geschiedde, van God geroepen werden om te prediken, van de gaven van profetie, talen, gezondmakingen en andere gaven van den Heiligen Geest.

Zij kwamen tot de slotsom dat de kerken van dien tijd van Gods orde waren afgeweken en dientengevolge verdorven en gevallen waren, en dat, indien de Bijbel waar was, de godsdiensten van dien tijd door menschen gemaakt waren. In deze overtuiging vastten en baden zij veel, opdat God, zoo Hij een Kerk op aarde had, hun een boodschapper zou zenden. John Taylor hoorde, onderzocht en verwierp de leer der Irvingianen, en ontving kort daarop bezoek van Ouderling Parley P. Pratt.

Daar hij vele der verhalen gehoord had, die omtrent het Boek van Mormon en Joseph Smith de ronde deden, ontving hij Ouderling Pratt met de grootste omzichtigheid. Echter, na een strenge navorsching, geloofden hij en enkele zijner vrienden de leerstellin-

gen, die hun voorgelegd werden. Zij werden gedoopt in 1836. John Taylor werd door Ouderling Pratt tot Ouderling verordineerd en kort daarna als Presideerend Ouderling in Opper-Canada terzijde gezet.

Tijdens de groote moeilijkheden van 1837, toen vele afvalligen zich verbonden en de vijandigheid tegen den Profeet zoodanig toenam, dat het leven van hen, die hem verdedigden, gevaar liep, stond Ouderling John Taylor moedig op in den Kirtland Tempel en verklaarde hij temidden van vijanden, en met die krachtige welsprekendheid, die uit God is, en die altijd zijn woorden kenmerkte, dat Joseph Smith een profeet van den levenden God was en niet had gefaald, zooals afvalligen beweerden.

Van Canada verhuisde hij naar Kirtland en vandaar naar Missouri, zich bij de leden der Kerk te Far West voegende in 1838. Onderweg predikte hij het Evangelie en organiseerde hij een vertakking van de Kerk in Indianapolis, Indiana. Vóór hij Far West bereikte werden hij en een klein gezelschap van 24 personen door een bende gepeupel ontvangen, die onder leiding stond van twee predikanten, n. l. Abbott Hancock, een Baptist, en Saskiel Woods, een Presbyteriaan.

Op den 8-en Juli 1838 riep de Heere Ouderling John Taylor door openbaring tot het apostelschap. Op een conferentie in Far West, 5 October 1838, werd hij door de stemming der Heiligen ondersteund en op den 19-en December 1838 tot Apostel verordineerd. Hij vatte onmiddellijk de werkzaamheden, verbonden aan zijn nieuwe roeping, op en zooals in alle vorige roepingen bewees hij spoedig dat hij waarlijk een Apostel van den Heere Jezus Christus was.

John Taylor was een dergenen, die uit Missouri naar Far West gingen om een openbaring van den 8-en Juli 1838 te vervullen, inhoudende dat de Twaalven op den 26-en April 1839 van de tempelplek moesten vertrekken voor hun zending naar Europa. (Zie Leer en Verb. afd. 118.) De vijand, die van deze openbaring gehoord had, bezwoer dat zij niet vervuld zou worden. Zij werden evenwel overbluft. Kort na middernacht arriveerden de broeders op de afgesproken plaats, hielden een conferentie, sneden een aantal personen van de Kerk af en verordineerden Wilford Woodruff en George A. Smith tot het apostelschap. Op den 8-en Augustus verliet Ouderling Taylor Nauvoo, op weg naar Engeland, vanwaar hij op den 1-en Juli 1841 weer te Nauvoo terugkeerde, na een succesvolle zending, rijk aan geloof-sterkende gebeurtenissen. Toen hij thuiskwam trof hij zijn vrouw ernstig ziek aan, meer dood dan levend. Hij riep ongeveer twintig Ouderlingen te hulp. Zij hebben haar gezalfd, voor haar gebeden en zij genas.

Ouderling Taylor redigeerde de drie laatste jaargangen van de „Times and Seasons”, op aanwijzing van den Profeet. Hij was ook

redacteur en uitgever van de „Nauvoo Neighbor”. Behalve zijn hooge roeping als Apostel, was hij lid van den gemeenteraad, een der regenten van de Universiteit, en auditeur-generaal van het Nauvoo Legioen. (Het Nauvoo Legioen was een soort burgerwacht, die onder hoofdleiding van het stadsbestuur stond. Ouderling Taylor was zooveel als Ambtenaar van het Openbaar Ministerie voor de rechtbank, die zaken, het Legioen betreffende, behandelde.) Hij was zeer gehecht aan den Profet Joseph Smith en stond hem vaak terzijde in tooneelen van vervolging en beproeving. Toen Joseph en zijn broeder Hyrum naar Carthage gebracht en in de gevangenis gezet werden op valsche aanklachten, en hun door den staatsgouverneur bescherming en een eerlijk proces beloofd was, vergezelden de Ouderlingen John Taylor en Willard Richards hen als vrienden. Zij bevonden zich in de gevangenis toen het afschuwelijk drama plaats vond, dat eindigde met den moord op Joseph en Hyrum Smith. Bij die gelegenheid drongen een viertal kogels Ouderling Taylor in het lichaam, waarvan hij er 43 jaren daarna een of meer met zich in het graf nam. Hij was een man met een wonderbaarlijke levenskracht en moed, die alle lichamelijke pijnen, zoowel als beproevingen en moeilijkheden van anderen aard, met onovertroffen energie verdroeg.

Na een nieuwe zending in Engeland kwam hij in den herfst van 1847 in de Salt Lake Vallei aan, waar hij twee jaren ijverig aan stichting en opbouw van Salt Lake City werkte. Hij was vindingrijk op werktuigkundig gebied en met dat al onder elke omstandigheid een waar filosoof. Hij bouwde een der eerste zaagmolens in Utah en ging er zelf in werken. Op den 12-en Maart 1849 werd hij tot een der rechters van den provisioneele Staat „Deseret” gekozen.

In October 1849 werd hij op een zending naar Frankrijk geroepen, die hij met groote bekwaamheid en succes vervulde. Tijdens die zending werd het Boek van Mormon onder zijn leiding in het Fransch en Duitsch vertaald. De Duitsche vertaling werd in Hamburg uitgegeven, waar hij het Evangelie introduceerde. Hij was ook redacteur en uitgever van een in Frankrijk verschijnend maandelijksch tijdschrift, genaamd „L'Etoile du Deseret”, en in Duitschland van „Zions Panier”.

Bij den dood van President Young in 1877 was Ouderling Taylor President van den Raad der Twaalf Apostelen, en in October 1880 werd deze 72-jarige grijze profet door de stem van het volk als President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en als Profet, Ziener en Openbaarder voor de Kerk in de geheele wereld, ondersteund. De Apostelen George Q. Cannon en Joseph F. Smith werden tot zijn raadgevers gekozen.

Op den 1-en Februari 1884 hield John Taylor als 75-jarige zijn laatste openbare redevoering in den grooten Tabernakel te Salt-

lake City. Het was een indrukwekkende toespraak, waarin hij de Heiligen der Laatste Dagen tot getrouwheid en lijdzaamheid aanmaande. Vanaf dien tijd tot zijn dood leefde hij in ballingschap, ofschoon hij toch door brieven, opstellen en op andere wijzen zijn openbare plichten vervulde.

Hij was de schrijver van vele uitgelezen zangen en gedichten en ontving vele openbaringen tot leiding van de Kerk. Zijn voorkomen was knap; hij was ongeveer zes voet lang, zijn gelaat was hemelsch, en wie ook in zijn nabijheid verkeerde, hetzij in het particuliere leven of in het openbaar, voelde instinctmatig dat hij voor een groot man stond, een man van eer en verdienste.

Hij stierf op den 25-sten Juli 1887 te Kaysville, Utah, op 78-jarigen leeftijd.

ZONDAGSSCHOOLWERK.

AVONDMAALVERS VOOR NOVEMBER 1928.

Gedenken wij 't gebroken vleesch

En nemen 't water weer,

Versterkend daarmee ons geloof

In Christus, onzen Heer.

GEZAMENIJKE OPZEGGING VOOR NOVEMBER 1928.

Artikelen des Geloofs.

Artikel 13.

Wij gelooven te moeten zijn eerlijk, oprecht, kuisch, welwillend, deugdzaam, en in goed doen aan alle menschen; waarlijk mogen wij zeggen, dat wij de vermaning van Paulus volgen: „Wij gelooven alle dingen, wij hopen alle dingen”, wij hebben vele dingen doorstaan en hopen in staat te zijn, alle dingen te kunnen doorstaan. Indien er iets deugdelijk, liefelijk, of goed, of prijzenswaardig is, zoo streven wij naar die dingen.

JOSEPH SMITH.

VELE GROETEN UIT ZION.

Uit Salt Lake City bereikte ons een schrijven van de Familie W. Kwant. Door het lezen van „De Ster” zijn zij op de hoogte gebleven met de belangrijkste gebeurtenissen, die onder de Heiligen in Nederland hebben plaats gevonden. Zij leven nog geheel met ons mee, doch beginnen zich ook in Zion al aardig thuis te gevoelen en smaken daar de zegeningen des Hemels.

Ook van de familie Van Montfrans mochten we zeer verheugende berichten ontvangen. Zij hebben werk en genieten volop van het onderricht, dat de dienstknechten des Allerhoogsten hun van tijd tot tijd geven. In het bijzonder heeft het op zending roepen van Ouderling P. van Leeuwenburg hen verblijd.

Ouderling J. Weston en echtgenoot, en eveneens Ouderling Pieter Noorda en gade zenden tezamen met bovengenoemde families hunne hartelijke groeten aan de leden in Nederland.

„Een persoon, die een aandeel in het Priesterschap houdt, en in getrouwheid aan zijn roeping voortgaat, die zich steeds verblijdt in het doen van de dingen, die God van hem verlangt, en zijn leven voortzet in het nakomen van elke plicht, zal zich verwerven, niet alleen het voorrecht om de dingen Gods te ontvangen, doch ook de kennis hoe ze te ontvangen, opdat hij doorlopend met Godes bedoelingen bekend zij; en hij zal bekwaam worden om te onderscheiden tusschen goed en kwaad, tusschen de dingen Gods en de dingen, die niet van God zijn. En het Priesterschap — de Geest die in hem woont — zal blijven groeien tot het wordt als een fontein van levend water; tot het is als de boom des levens; tot het is één blijvende bron van intelligentie en onderricht voor dien persoon”.

BRIGHAM YOUNG.

ZENDINGSNIEUWS.

Verplaatsingen en benoemingen.

In de laatste weken zijn verplaatst of benoemd de volgende Ouderlingen:

G. W. Esplin, President van het Overijsselsche district, aangesteld tot President van het district Utrecht; D. R. van Kampen van Dordrecht tot President van het Amsterdamsche district; J. F. Kikkert van Utrecht naar Dordrecht als Gemeentepresident; T. de Vries van Arnhem naar Utrecht als Gemeentepresident; E. H. Anderson van Amsterdam naar Arnhem als Gemeentepresident; M. E. Carr van Woerden naar Delft als Gemeentepresident; G. E. Hill van Delft naar Haarlem als Gemeentepresident; J. H. Mc. Laren van Den Helder tot Gemeentepresident van Den Haag; H. J. Noorda van de boot naar Rotterdam-Overmaas; O. van Orden van Alkmaar naar de boot; J. Rip van Alkmaar naar Gouda; C. S. Stephens van de boot naar Gouda als gemeentepresident; H. de Mik van Woerden naar Amsterdam; J. Sieverts van Gouda naar Den Haag, en H. Schotel van Charlois naar het Hoofdkantoor als assistent-redacteur van „De Ster”.

Ouderling W. J. Koldewijn, die kort geleden aangekomen is, heeft Charlois (in het Overmaasche) tot arbeidsveld gekregen.

OVERLEDEN.

Te Hilversum is op den 21en September j.l. overleden Broeder N. Bosklopper. Hij werd op den 22en Juni 1918 geboren en in 1927 te Amsterdam gedoopt.

In Zion is onlangs ontslapen in den ouderdom van drie maanden, Marie Elizabeth Hudson, dochtertje van A. A. Hudson en Aafje Schieving Hudson.

Mogen de getroffen ouders troost vinden in de gedachte, dat een weerzien niet uitgesloten is.

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.